

Odluka:
GŽ 7/2021-2

Zbirni podatci

Broj odluke: GŽ 7/2021-2

Datum odluke: 09.02.2021

Vrsta odluke: Presuda

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zadru Zadar, Borelli 9

Poslovni broj: 10 GŽ-7/2021-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Zadru, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Marina Grbića, predsjednika vijeća, suca Željka Đerđa, člana vijeća i suca izvijestitelja, te Katije Hrabrov, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja J. Š. p. K. iz A1, OIB: B1, zastupanog po punomoćniku I. Š., odvjetniku iz A2, protiv tuženice Republike Hrvatske, zastupane po Općinskom državnom odvjetništvu u Zadru, Građansko - upravnom odjelu, broj P-DO-148/11., radi utvrđenja prava vlasništva, odlučujući o žalbi tuženice Republike Hrvatske protiv presude Općinskog suda u Zadru, Stalne službe u Pagu, poslovni broj P-429/2020 od 17. studenog 2020., na sjednici vijeća održanoj dana 9. veljače 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se žalba tuženice Republike Hrvatske kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Zadru, Stalne službe u Pagu, poslovni broj P-429/2020 od 17. studenog 2020. u točki 1. izreke.

II. Odbija se žalba tuženice Republike Hrvatske kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Zadru, Stalne službe u Pagu, poslovni broj P-429/2020 od 17. studenog 2020. u točki 2. izreke, u dijelu kojim je naloženo tuženici Republici Hrvatskoj da tužitelju J. Š. naknadi trošak postupka u iznosu od 60.774,13 kn, u roku od 15. dana.

III. Uvažava se djelomično žalba tuženice Republike Hrvatske i preinačuje presuda Općinskog suda u Zadru, Stalne službe u Pagu, poslovni broj P-429/2020 od 17. studenog 2020. u točki 2. izreke u dijelu kojim je tuženici Republici Hrvatskoj naloženo isplatiti parnični trošak tužitelju J. Š. u iznosu preko 60.774,13 kn, pa do ukupno dosuđenog iznosa od 65.774,13 kn, odnosno za daljnjih 5.000,00 kn u kojem se dijelu zahtjev tužitelja J. Š. za naknadu troška postupka odbija kao neosnovan.

IV. Odbijaju se zahtjevi tužitelja J. Š. i tuženice Republike Hrvatske za naknadu troška za sastav žalbe i odgovora na žalbu kao neosnovani.

Obrazloženje

Uvodno označenom presudom suda prvog stupnja, suđeno je:

1. Usvaja se tužba i tužbeni zahtjev koji glasi:

"Utvrđuje se da je tužitelj J. Š. p. K. iz A1, OIB:B1 vlasnik nekretnine kč.br. 4785, A3, dvorište i stambena zgrada

ukupne površine 554 m², upisana u zk.ul. 2447 novoformirane katastarske općine A4 (kč.br.723 iz zk.ul.82 k.o. A5 oznaka), što je tuženik dužan priznati i trpjeti uknjižbu prava vlasništva tužitelja na toj nekretnini u zemljišnoj knjizi uz istodobno brisanje toga prava sa vlasništva tuženika."

2. Nalaže se tuženoj Republici Hrvatskoj da tužitelju naknadi parnični trošak od 65.774,13 kn u roku od 15 dana."

Rješenjem suda prvog stupnja, riješeno je:

"Utvrđuje se da je tužitelj J. Š. p. K. iz A1, OIB: B1, povukao tužbu u odnosu na nekretnine: - zemljišnoknjižna čestica broj 697/6 - oranica u A6 upisana u zk.ul.br. 168 k.o. A7, kao i dio zemljišnoknjižne čestice broj 697/25 - pašnjak Zgor ceste upisana u zk.ul.br. 36 k.o. A7 u površini od 2.622 m², označena u geodetskom snimku postojećeg stanja s uklopom u katastarski plan oznakom slova " C ", a omeđena znacima A-B-C-D-E-F; - zemljišnoknjižna čestica broj 728/4 dio - oranica Čista upisana u zk.ul.br. 168 k.o. A7, kao i čestica broj 673/1 dio upisana u zk.ul.br. 36 k.o. A7, u površini 3320 m², označeni u geodetskom snimku postojećeg stanja s uklopom u katastarski plan oznakom slova " B " a omeđene oznakama A-B-C-D-F ;, kao i dio - zemljišnoknjižna čestica broj 697/25 - pašnjak Zgor ceste upisana u zk.ul.br. 36 k.o. A7 kao i dio zemljišnoknjižne čestice broj zgr. 425 u površini od 118 m², označena u geodetskom snimku postojećeg stanja s uklopom u katastarski plan oznakom slova " D ", a omeđena je točkama A-B-C-D; - zemljišnoknjižna čestica broj 717/1 dio - oranica A8 upisana u zk.ul.br. 80 k.o. A7, dio zemljišnoknjižne čestice 718/2 upisane u zk.ul.br. 168 k.o. A7 površine 1922 m², označena u geodetskom snimku postojećeg stanja s uklopom u katastarski plan oznakom slova " F ", a omeđena znacima A-B-C-D ; - zemljišnoknjižna čestica broj 728/6 dio - pašnjak A9 površine 200 m² upisana u zk.ul.br. 36 k.o. A7".

Protiv citirane presude žalbu je podnijela tuženica Republika Hrvatska iz svih žalbenih razloga ukazujući da je tužitelj tužbu podnio u vremenu kada je u zemljišnim knjigama na spornoj nekretnini bilo upisano društveno vlasništvo s pravom upravljanja Narodnog odbora Općine N. pa unatoč prigovoru promašene pasivne legitimacije, prvostupanjski sud je propustio tužbu odbaciti. Ukazuje da je obrazloženje kontradiktorno jer prvostupanjski sud na stranici 4. pobijane presude prvo navodi iskaz tužitelja da je njegova majka M. Š. r. V., sve nekretnine koje su bile prvotno utužene, dobila kao jedino dijete svojih roditelja po agraru, a kasnije sud prihvaća tužbeni zahtjev po osnovi dosjeloosti, a sve sukladno iskazima saslušanih svjedoka, a koja dva osnova stjecanja se međusobno isključuju. Ukazuje da tužitelj tijekom postupka nije dokazao da je bio u poštenom i samostalnom posjedu sporne nekretnine potrebno vrijeme prema odredbi članka 159. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Ističe da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu, te je time pogrešno odluku o troškovima donio temeljem odredbe članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku, obzirom da je tužitelj, u odnosu na 8 drugih nekretnina, koje su bile predmet postupka prije ukidanja, povukao tužbu, a ostao je samo kod jedne nekretnine, pa žaliteljica smatra da u tom slučaju isti nije mogao uspjeti u cijelosti, pa niti u bitnom dijelu, sa tužbom, odnosno tužbenim zahtjevom kako to utvrđuje prvostupanjski sud. Također ukazuje da je neosnovano prvostupanjski sud istom priznao trošak 13 obrazloženih podnesaka, iako je to suprotno odredbama Tarife. Predlaže pobijanu presudu preinačiti u pravcu žalbenih navoda uz naknadu parničnog troška, uvećanog za trošak sastava žalbe.

U odgovoru na žalbu tužitelj J. Š. ukazuje da je pogrešna žalbena tvrdnja kako nije dokazano ispunjenje pretpostavki za redovnu dosjeloost sporne nekretnine, te da je prvostupanjski sud pravilno ocijenio provedene dokaze i primijenio odredbu članka 159. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, te se poziva na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2469/16, u ovom postupku, u kojoj je zauzeto pravno stajalište da "kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu, treba u vrijeme dosjeloosti računati i vrijeme prije toga datuma, ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe članka 388. stavak 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, nego na temelju drugih odredaba tog Zakona. Rizik bilo kakve greške koje su počinila državna tijela, mora snositi država i ne smije se ispravljati na teret pojedinaca koji je stekao pravo vlasništva dosjelošću na temelju zakonske odredbe, koju je Ustavni sud RH naknadno ukinuo, a posebice u onom slučaju kada ne postoji drugi suprotstavljeni pravni interes trećih osoba.", a u konkretnom slučaju ne postoje takvi interesi trećih osoba, pa stoga nema razloga da se i period posjeda prije 8. listopada 1991. ne računa u vrijeme potrebno za dosjeloost, a tijekom postupka nije sporno, te proizlazi iz povijesti posjeda, da je prednik tužitelja bio evidentiran kao posjednik sporne nekretnine cijelo vrijeme postojanja evidencije posjeda, od 1954. godine pa na dalje, u svakom slučaju više od 40 godina. U pogledu žalbenih navoda o promašenoj pasivnoj legitimaciji ukazuje da je u zemljišnoj knjizi upravo tuženica Republika Hrvatska

upisana kao vlasnica utužene nekretnine. Ističe da nisu osnovani ni žalbeni navodi i razlozi u svezi odluke o troškovima postupka. Predlaže žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu uz naknadu troška sastava odgovora na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Nije prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13. i 89/14. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske - dalje ZPP), koji se u konkretnom slučaju primjenjuje temeljem odredbe čl. 117. st. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 70/19.), na koju opisno u žalbi, u odnosu na točku I. izreke presude, ukazuje tuženica Republika Hrvatska, a na koju i ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, jer izreka presude u tom pobijanom dijelu nije u suprotnosti sama sa sobom niti sa obrazloženjem, a u obrazloženju su izneseni valjani razlozi o bitnim činjenicama na kojima je prvostupanjski sud temeljio svoju odluku, pa se pobijana presuda u tom dijelu može valjano ispitati.

Naime, tuženica Republika Hrvatska u žalbi ukazuje da je obrazloženje pobijane presude kontradiktorno, jer prvostupanjski sud na stranici 4. iste ukazuje na tvrdnju tužitelja J. Š. kako je spornu nekretninu njegova majka M. Š., rođ. Vidas naslijedila kao jedino dijete svojih roditelja od agrara, a kasnije tijekom postupka da obrazlaže i prihvaća tužbeni zahtjev na utvrđenje stjecanja prava vlasništva iste nekretnine dosjedanjem.

No međutim ovakve žalbene tvrdnje nisu prihvatljive niti osnovane, jer, iako prvostupanjski sud na stranici 4. presude doista u dijelu kojem opisuje iskaz tužitelja J. Š., navodi da je isti u svom iskazu naveo da je njegova majka po agraru dobila od svojih roditelja predmetne nekretnine, radi se interpretaciji iskaza tužitelja kao jednog od provedenih dokaza, a na temelju kojega prvostupanjski sud, kako to proizlazi iz sadržaja presude, nije temeljio svoju odluku o osnovanosti tužbenog zahtjeva, a dodatno tome, u ovom svom iskazu na koji se ukazuje u žalbi, tužitelj J. Š. je govorio o svim utuženim nekretninama (u vrijeme iskazivanja ukupno 9), većinom oranica i vinograda, dok je u odnosu na ovu preostalu spornu nekretninu rekao da se radi o njegovoj rodnoj kući.

Također u tom pravcu treba reći da je sud vezan činjeničnom osnovom iznesenom u tužbi, ali i tijekom postupka, te utvrđenim činjenicama na osnovu svih provedenih dokaza, a nije vezan pravnom osnovom istaknutom u tužbi, stoga sud mora ocijeniti sve provedene dokaze, ali svoju odluku temelji na onim dokazima koje ocijeni kao uvjerljive i istinite, a kako je to prvostupanjski sud i učinio pozivajući se na materijalne dokaze iz kojih proizlazi kontinuitet posjeda sporne nekretnine po tužitelju J. Š., te njegovim pravnim precima najmanje od 1954., od kada postoji evidencija posjeda, a po iskazima saslušanih svjedoka i od ranije, rješenju o nasljeđivanju iza pok. K. Š., kao i činjenici da se radi o kući u kojoj su živjeli roditelji, pa stoga, kako se to navodi i u žalbi, kada prvostupanjski sud u drugom dijelu pobijane presude obrazlaže i prihvaća tužbeni zahtjev iz razloga ispunjavanja pretpostavki za dosjedanje iz članka 159. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12 i 81/15 - pročišćeni tekst - dalje ZV), takav zaključak nije donesen na temelju iskaza tužitelja J. Š., već na temelju ostalih obrazloženih dokaza.

Nije prvostupanjski sud počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 2., 4., 8., 9., 13. i 14., ZPP, niti je pogrešno primijenio materijalno pravo, na što ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti sukladno odredbi članka 365. stavak 2. ZPP.

Prvostupanjski sud svoju odluku temelji na utvrđenjima:

- da je tužitelj J. Š., tijekom ovog postupka, u postupku obnove zemljišne knjige za k.o. A7, upisan kao vlasnik na utuženim nekretninama, u odnosu na koje je u ovom postupku povukao tužbu, a kao sporna nekretnina u ovom postupku je ostala jedino k.č. 723, k.o. A7;
- da je sporna k.č. 723. k.o. A7 u postupku obnove zemljišne knjige k.o. A7 upisana kao k.č. 4785, k.o. A4, vlasništvo tuženice Republike Hrvatske za cijelo, u naravi dvorište i stambena zgrada ukupne površine 554 m²;
- da je sporna čestica evidentirana u evidenciji katastra kao k.č. 723, k.o. A7 od revizije posjeda 1954. godine (ranija evidencija posjeda uništena u II. sv. Ratu) u PL 388 na ime K. Š. pok. J. Š. p. K., oca tužitelja J. Š., da bi revizijom

posjeda 1973. isti posjed bio upisan u PL 381 na istog posjednika;

- da su u rješenju o nasljeđivanju broj O-50/01-4 iza pok. K. Š. pok. J. Š. p. K., umrlog 2001. godine, kao izvanknjižno vlasništvo navedene nekretnine upisane u PL 381, k.o. A7 u cijelosti, a kao nasljednik sporne k.č. 723, k.o. A7, označen je ovdje tužitelj J. Š., sin ostavitelja;

- da je kao posjednik sporne nekretnine k.č. 723, k.o. A7 u Uredu za katastar Gospić, Ispostava Novalja u PL 1170, k.o. A7, upisan tužitelj J. Š.;

- da svjedoci Z. V. i N. Š., u bitnom potvrđuju da se radi o nekretninama, pa i ovoj spornoj, koje su bile u posjedu roditelja tužitelja J. Š., da ih nitko nije ometao u posjedu, a radi se o svjedocima rođenim 1942. i 1939. godine, koji su živjeli na tom dijelu Novalje i tamo imali svoje ili obiteljske nekretnine, pa su im činjenice posjeda osobno poznate, pa prvostupanjski sud, prihvaćajući ove iskaze kao uvjerljive, sukladne među sobom, kao i sa ostalim materijalnim dokazima, posebice povijesti posjeda, te rješenju o nasljeđivanju, utvrđuje da su prednici tužitelja, njegova majka M. Š. r. V. i njegov otac K. Š. pok. J. Š. p. K., u nesmetanom posjedu sporne nekretnine od prije 1954. godine pa do smrti oca 2001., dakle više od 40 godina, a da je istu tužitelj J. Š. naslijedio od svog oca 2001. i da je u posjedu iste, kao i da na spornoj nekretnini nema prava niti potraživanja trećih osoba, pa prvostupanjski sud, primjenjujući odredbu članka 159. ZV, a uzimajući u obzir Odluku Europskog suda za ljudska prava - Zahtjev broj 35298/04 u predmetu TRGO protiv Republike Hrvatske, kao i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev- 2469/2016-2 od 10. prosinca 2019., donesenog u povodu ovog predmeta, zaključuje da je tužitelj J. Š., posjedovanjem sporne nekretnine osobno i preko svojih prednika u periodu preko 40 godina stekao vlasništvo iste nekretnine dosjedanjem, odnosno temeljem odredbe članka 159. stavak 4., u svezi stavka 2. ZV, pa je tužbeni zahtjev prihvatio kao osnovan, rješenjem utvrdio da je tužba u odnosu na ostale nekretnine povučena, a odluku o troškovima postupka donio temeljem odredbe članka 154. stavak 1. i članka 155. ZPP, kao i odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 69/93, 87/93, 16/94, 11/96, 91/04, 37/05 i 59/07 - dalje Tarife).

Sa ovakvom ocjenom provedenih dokaza, utvrđenjima i zaključcima prvostupanjskog suda u cijelosti je suglasan i ovaj drugostupanjski sud.

Neosnovano se u žalbi ukazuje da je prvostupanjski sud trebao odbaciti tužbu iz razloga što je u vrijeme podnošenja iste u zemljišnoj knjizi, ova sporna nekretnina, bila upisana kao društveno vlasništvo s pravom upravljanja Općine N. te što je bila unutar građevinskog područja na dan 24. srpnja 1991., a zbog čega je i izjavljen prigovor promašene pasivne legitimacije.

Naime, aktivna i pasivna legitimacija su materijalno pravna, a ne procesno pravna pitanja, te se u pogledu takvih prigovora tužba ne može odbaciti, već odbiti, ako su takvi prigovori osnovani.

Stoga se i odluka o osnovanosti prigovora promašene pasivne legitimacije, kao materijalno pravnom prigovoru, odlučuje presudom prilikom odlučivanja o tužbenom zahtjevu, a kako je nesporno, što proizlazi iz vlasničkog lista (list 254) na dan donošenja presude u zemljišnoj knjizi na spornoj k.č. 4785, k.o. A4, kao vlasnica za cijelo, bila upisana tuženica Republika Hrvatska, to je valjano prvostupanjski sud prigovor promašene pasivne legitimacije odbio kao neosnovan i odlučio o tužbenom zahtjevu u odnosu na tuženicu Republiku Hrvatsku kao pasivno legitimiranu u odnosu na ovu spornu nekretninu i postavljenu tužbeni zahtjev.

Neosnovano se također u žalbi ukazuje kako se vrijeme posjeda nekretnina u društvenom vlasništvu, prije 8. listopada 1991., ne može računati u vrijeme potrebno za stjecanje prava vlasništva dosjedanjem, sukladno odredbi članka 159. ZV, jer, kako je to naprijed već obrazloženo, a takav stav je zauzet i u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2469/2016-2, donesenog upravo u povodu ovog parničnog postupka, vrijeme posjeda, ukoliko ne postoje prava trećih osoba na nekretnini upisanoj u društvenom vlasništvu, priznaje se kako kvalificiranim, tako i običnim, barem poštenim posjednicima, u vrijeme potrebno za stjecanje prava vlasništva temeljem odredbe članka 159. ZV, a isti stav je zauzet i u predmetu Europskog suda za ljudska prava u predmetu TRGO protiv Republike Hrvatske, na koji se poziva i prvostupanjski sud u pobijanoj presudi.

Dakle, suprotno žalbenim navodima i po stavu ovog suda, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da su prednici tužitelja J. Š. spornu nekretninu posjedovali više od 40 godina prije 1999., a istu je tužitelj J. Š. naslijedio temeljem rješenja o nasljeđivanju iza svog oca K. Š. pok. J. Š. p. K. preminulog 2001., naslijedio i preuzeo posjed, pa je dakle valjan zaključak prvostupanjskog suda da je ovako postavljeni tužbeni zahtjev dokazan i osnovan.

S obzirom da se nisu ispunili žalbeni razlozi tuženice Republike Hrvatske, a niti je ovaj drugostupanjski sud našao razloga na koje pazi po službenoj dužnosti, to je trebalo, temeljem odredbe članka 368. stavak 1. ZPP, njezinu žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi presudu prvostupanjskog suda pod točkom 1. izreke.

Neosnovano se također u žalbi upire kako je pogrešno prvostupanjski sud odluku o troškovima postupka donio temeljem odredbe članka 154. stavak 1. ZPP, jer da je isti u većem dijelu, tijekom ovog postupka povukao prvotno postavljene tužbeni zahtjev.

Naime, točna je žalbena tvrdnja da je tužitelj J. Š. tijekom ovog postupka povukao tužbu u odnosu na veći dio nekretnina, ali je činjenica koja proizlazi iz spisa te obrazloženja pobijane presude, da su u vrijeme podizanja tužbe sve ove nekretnine bile upisane u zemljišnim knjigama kao društveno vlasništvo i da se protiv tužbe tuženica Republika Hrvatska protivila i upustila u spor, a također je točno i nesporno da je tuženik, tijekom ovog postupka, u postupku obnove zemljišne knjige k.o. A7, koji se paralelno provodio, riješio upis prava vlasništva na ostalim utuženim nekretninama, u odnosu na koje je u ovom postupku nakon toga povukao tužbu, pa se dakle ne radi o skrivenim razlozima za nepotrebno podizanje i vođenje ovog postupka, sve do završetka obnove zemljišne knjige k.o. A7, a niti je bilo priznanja tužbenog zahtjeva u tom dijelu u ovom postupku, te neopravdanog vođenja ili nastavka postupka nakon toga, kada bi trošak postupka padao na teret tužitelja J. Š., pa stoga, iako je u drugom postupku tužitelj J. Š. dokazao osnovanost svojih tvrdnji i zahtjeva kakav je postavio u ovom postupku za utvrđenje prava vlasništva, te kada je nakon toga u ovom postupku povukao tužbu u tom dijelu, tada isti ima pravo na naknadu svih do tada opravdanih troškova ovoga postupka.

Pogrešno se u žalbi tvrdi da je prvostupanjski sud tužitelju J. Š. priznao trošak za sastav 13 obrazloženih podnesaka u iznosu od 2.500,00 kn za svaki, jer iz sadržaja pobijane presude proizlazi da je tužitelju J. Š. priznat trošak sastava 6 obrazloženih podnesaka po 2.500,00 kn svaki (podnesci od 6. lipnja 2011., 17. kolovoza 2011., 10. listopada 2011., 8. ožujka 2012., 13. siječnja 2014. i 9. svibnja 2014.) te za 7 podnesaka naknadu u visini od 500,00 kn.

No, u pravu je tuženica Republika Hrvatska da je prema Tbr 8/1 Tarife moguće u postupku stranci priznati naknadu troška za najviše 4 obrazložena podneska tijekom cijelog postupka, pa je stoga doista prvostupanjski sud pogriješio kada je tužitelju J. Š. kao opravdan trošak priznao trošak za sastav ukupno 6 obrazloženih postupaka, a trebao je priznati samo 4, a za preostala dva podneska mu priznati trošak sastava temeljem Tbr 8/3 Tarife u visini od 500,00 kn.

S obzirom na sve naprijed navedeno trebalo je, temeljem odredbe članka 380. točka 2. ZPP, žalbu tuženice Republike Hrvatske djelomično odbiti i potvrditi pobijanu presudu prvostupanjskog suda u točki 2. izreke u dijelu kojim je naloženo tuženici Republici Hrvatskoj da tužitelju J. Š. naknadi trošak postupka u iznosu od 60.774,13 kn, odnosno riješiti kao u točki II. izreke, a suprotno tome, temeljem odredbe članka 380. točka 3. ZPP, njenu žalbu djelomično prihvatiti i preinačiti točku 2. izreke presude prvostupanjskog suda u dijelu kojim je tuženici Republici Hrvatskoj naloženo isplatiti parnični trošak preko iznosa od 60.774,13 kn, pa do dosuđenog iznosa od 65.774,13 kn, odnosno za daljnjih 5.000,00 kn i u tom dijelu zahtjev tužitelja J. Š. za naknadu troška postupka odbiti kao neosnovan, odnosno riješiti kao u točki III. izreke.

Odlučujući sukladno odredbi članka 166. ZPP o troškovima u povodu žalbe, ovaj sud nije našao da bi dostavljeni podnesak tužitelja J. Š., kojim odgovara na žalbu tuženice Republike Hrvatske, bio potreban niti nužan za njegov uspjeh u sporu, pa time niti da je takav trošak bio opravdan, a također uzimajući da je tuženica Republika Hrvatska žalbom uspjela tek neznatno (u dijelu dosuđenih parničnih troškova), nije našao niti da je istoj opravdano priznati traženi trošak za sastav žalbe, pa je zahtjeve za naknadu tih troškova odbijen kao neosnovan.

U preostalom, a nepobijanom dijelu, rješenje prvostupanjskog suda kojim je utvrđeno djelomično povlačenje tužbe, ostaje nepromijenjeno.

S obzirom na sve naprijed navedeno trebalo je odlučiti kao u izreci.

U Zadru 9. veljače 2021.

Predsjednik vijeća
Marin Grbić